

Ca focul ce trosnește

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Ah ce mister, ce noapte boreală
Coboară-ncet peste coliba noastră,
În iarna asta rece și sihastră
Doar în cabană clima-i tropicală,

Iar eu m-aprind ca focul ce trosnește
Când te ating cu buzele pe gleznă
Și-ți simt parfumul cum plutește-n beznă
De ospătez din trupul tău regește.

Mă prinde miezul nopți-n acoladă,
Picioarele mă strâng ușor de șale,
Dar caut liniștea între petale
Și mă topesc ca omul de zăpadă.

- Incert se-nvârte clipa pe cadranul
Îmbujorat al ceasului, tăcerea
Se-așterne ca o lacrimă pe geamul
Odăii noastre. Am pierdut puterea

De-ai porunci ninsorii să-nceteze,
Când tu o-ndemni să urle, să se-aștearnă
Până la streșini, urci pe metereze,
Scrii pentru noi un apogeu de iarnă

Și mă topesc sub gura ta flămândă,
Nici eu n-am învățat să sting scânteia
Ce arde în făptura mea plăpândă,
Când sub mătăsurile dezvelești femeia.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif